

เรียนภาษาอังกฤษ

ประสา

ครูบ้านนอก

คำหมาน คนไค

“ การเรียนภาษาอังกฤษ
แบบครูบ้านนอกของผม
ไม่มีวิธีการ
และไม่มีกระบวนการ
สิ่งที่มีคือ
จุดมุ่งหวังเชิงจินตนาการ

ชีวิตวัยต้นของผมอยู่กับธรรมชาติและสังคมอีสานบ้านนอก ไม่มีแรงจูงใจให้
อยากรู้หรืออยากเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อผมเรียนต่อ
ชั้นมัธยมในตัวจังหวัด จึงได้เรียนภาษาอังกฤษ
ในชั้น ม.1 (เทียบเท่ากับชั้น ป.5 ของปัจจุบัน)
การเรียนยึดถือหนังสือที่แต่งโดย **ม.ล.มานิจ
ชุมสาย** เป็นหลัก หนังสือนั้นมีชื่อว่า **Direct
Method** อยู่ด้วย ตัวละครในหนังสือมีคนหนึ่ง
ชื่อ Chab (พวกผมอ่านว่าจาบ บางคนอ่านซับ
จนถึงวันนี้ผมยังไม่รู้ว่านายคนนี้ชื่ออะไร) อีก
สองคนชื่อ Siri และ Sawat

“ การเรียนเน้นการเขียนอ่านและแปล เริ่มจาก
ตัวอักษร คำและประโยค กิจกรรมหลักคืออ่านหนังสือ
แบบเรียนตามครูและครูแปลให้ฟัง นักเรียนอ่านพร้อม

คำหมาน คนไค หรืออาจารย์สมพงษ์ พลະสุรย์ เป็นที่รู้จักกันดีทั้งในฐานะนักเขียนและผู้เชี่ยวชาญ
ด้านภาษาอังกฤษ ฉะนั้นเราคงไม่ต้องแนะนำกันมาก นอกจากจะขอถ่ายทอดข้อความที่อาจารย์ส่งถึง บ.ก. ให้
คนในวงการได้รับทราบอีกทอดหนึ่ง

“ตอนนี้ผมเป็นคนแก่ที่อยู่ว่างไม่เป็น จึงไปทำงานเป็นที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ และใช้เวลาเขียนหนังสือ
ที่เรียกว่าวิชาการสำหรับครู และหนังสือวัฒนธรรมและวรรณกรรมอีสาน”

กันทั้งชั้นและอ่านทีละคนแล้วเขียนในสมุดของตน ทั้งครูและศิษย์อ่านอังกฤษแบบอ่านไทย คือออกเสียงแต่ละพยางค์ให้ชัดเจนและมีน้ำหนักเท่ากัน

เมื่อขึ้นชั้น ม.3 มีครูคนหนึ่งบรรจุมาใหม่ ท่านเปิดสอนภาษาอังกฤษในตอนเย็นหลังเลิกเรียน เป็นการสอนฟรีแก่นักเรียนทุกชั้นที่สนใจ ท่านบอกว่าเป็นการเรียนพูด ผมจึงสมัครเรียนเพราะอยากพูดเป็น

คุณครูท่านนั้นใช้เทคโนโลยีอย่างหนึ่งประกอบการสอน มันเป็นของใหม่สำหรับโรงเรียนและสำหรับผม สิ่งนั้นคือ เครื่องเล่นแผ่นเสียง มีหนังสืออ่านประกอบ ดูเหมือนมีชื่อว่า Ameriphone ผมเข้าใจว่าครูคงได้มาจากหน่วยงานของอเมริกัน เพราะตอนนั้นอเมริกาได้เผยแพร่วัฒนธรรมในประเทศไทยแล้ว ที่อุบลราชธานีก็มีห้องสมุด USIS อยู่ด้วย เทคโนโลยีตัวนี้เป็นแรงจูงใจให้ผมอยากเรียนอังกฤษมากขึ้น

คุณครูคัดลอกข้อความในหนังสือลงบนกระดานดำวันละประมาณย่อหน้า ท่านไม่อ่านให้ฟังและไม่สั่งให้ใครอ่าน ท่านนั่งคุมเครื่องเล่นแผ่นเสียง พร้อมกับบอกพวกเราให้ตั้งใจฟังเสียงนั้นและอ่านข้อความบนกระดานดำ

ผมใช้การฟังและการดูเรียนรู้อประกอบกัน โดยเชื่อมโยงเสียงจากแผ่นเสียงเข้ากับคำและประโยคบนกระดานดำ เทคโนโลยีนี้ช่วยให้ผมติดตามและอยากเรียนรู้ ในวันแรกที่เรียนชั้นพิเศษ ผมรู้สึกว่าคุณสนใจภาษาอังกฤษและอยากเรียนต่อไปแล้ว

ผมฟังเสียงฝรั่งในแผ่นเสียงรู้เรื่อง เพราะใจความตรงกับประโยคบนกระดานดำ ความภาคภูมิใจก่อตัวขึ้นในใจผมและอยากรู้ อยากเรียนต่อไป แม้เวลาผ่านไปมาถึง 53 ปี ผมยังจำข้อความที่เรียนรู้ในวันแรกได้ (อาจไม่ตรงกับของจริงทั้งหมด)

Hello, Bob.

Hi, Dick. How are you?

I am fine. Thank you. How are you?

I am fine. I am on the way to my class.

What time does the class begin?

It begins at nine o'clock.

ฯลฯ

เสียงสนทนาในแผ่นเป็นเสียงผู้ชายวัยหนุ่ม ดังชัดเจนและมีความหนักเบาเป็นสำเนียงฝรั่ง ช้าเร็ว

“
การเรียนรู้ด้วยการดูการฟัง
และการฝึกพูดบ่อยๆ
ทำให้ผมพูดได้บ้าง
และทำให้รู้โครงสร้าง
ของประโยคง่ายๆ
ที่นี้ผมก็ฝึกพูดคนเดียว
(เหมือนคนเพื่อน)
ฝึกพูดในเวลา
และสถานที่ที่ปลอดภัย
ผมเพื่อนอีกอย่างหนึ่งคือ
ชอบอ่านดิคชันนารี
ผมจดคำ
ในพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย
ไม่ดูคำอ่านเอาแต่คำแปล
และเขียนไว้ในสมุด
ผมเอาคำเหล่านั้น
มาแต่งประโยค
ฝึกพูดตามแบบประโยค
ในแผ่นเสียง

”

พอฟังได้และรู้สึกเหมือนกับฟังเสียงฝรั่งในหนัง (กลาง
แปลง) ผมเรียนรู้โดยใช้หูเป็นหลักใช้ตาเป็นรอง

บทสนทนาในวันแรกไม่ยาว แต่รู้เรื่องที่สองหนุ่ม
นั้นคุยกัน การฟังแล้วรู้เรื่องทำให้ผมมีกำลังใจอยาก
เรียน

หลังจากฟังการสนทนาหลายรอบ คุณครูให้พวก
เราออกเสียงตามประโยคต่อประโยค พวกเราออกเสียง
ทัน เพราะเขาบันทึกมาให้พอดีกับการฟังและการพูด
ตาม ผมเข้าใจว่าเขาคงทำแบบเรียนชุดนี้สำหรับนักเรียน
ต่างชาติ

เมื่อเริ่มต้นเรียนในแต่ละวัน คุณครูเปิดเสียงบท
แรกและบทต่อไปให้ฟัง แต่ไม่เขียนข้อความบนกระดาน
ดำ พวกเราได้ฟังซ้ำตั้งแต่บทที่ 1 จนถึงบทที่จะเรียน
ใหม่ คุณครูเน้นว่าการออกเสียงต้องให้เหมือนกับใน
แผ่นเสียง เขาว่าหนักเบาเร็วช้าอย่างไรให้ว่าตามเขา ต้อง
ออกเสียงพยางค์ท้ายให้ชัด เช่น class ต้องให้ออกเสียง
s ไม่ใช่คลัด คำว่า Bob Dick but and และคำอื่นๆ ที่
มีเสียงท้าย (ซึ่งพวกเราไม่ค่อยออกเสียง) คุณครูให้ฝึก
ออกเสียง ฝึกแล้วฝึกอีก ทั้งเป็นคำและเป็นประโยค

นักเรียนที่สมัครเรียนพิเศษค่อยๆ ลดจำนวนลง
ผมเหลืออยู่จนถึงกลุ่มสุดท้าย

สาเหตุที่ไม่ยอมถอย เพราะกำเริบใจว่าตนเองพูด
ได้ (บ้าง) เหมือนฝรั่ง

ตอนแรกก็พูดตามประโยคในแผ่นเสียง ต่อมาก็
พลิกเพลงพูดประโยคคล้ายๆ กัน เช่น I am on the
way to my class ผมเปลี่ยนเป็น I am on the way
to my home - to school - to market ฯลฯ

การเรียนรู้ด้วยการดูการฟังและการฝึกพูดบ่อยๆ
ทำให้ผมพูดได้บ้าง และทำให้รู้โครงสร้างของประโยค
ง่ายๆ ที่นี้ผมก็ฝึกพูดคนเดียว (เหมือนคนเพื่อน) ฝึก
พูดในเวลาและสถานที่ที่ปลอดภัย ผมเพื่อนอีกอย่าง
หนึ่งคือชอบอ่านดิคชันนารี ผมจดคำในพจนานุกรม
อังกฤษ-ไทย ไม่ดูคำอ่านเอาแต่คำแปลและเขียนไว้ใน
สมุด ผมเอาคำเหล่านั้นมาแต่งประโยค ฝึกพูดตามแบบ
ประโยคในแผ่นเสียง

เมื่อผมขึ้นเรียนชั้น ม.4 (เทียบชั้น ม.2 ของ
ปัจจุบัน) ผมพบฝรั่งคนหนึ่งในตลาด ผมเข้าไปคุยกับ

ฝรั่งคนนั้น ปรากฏว่าคุยกันรู้เรื่อง มาคิดย้อนหลังว่าเหตุที่กล้าพูด เพราะหนึ่ง ผมฝึกพูดตามแบบตามแผ่นเสียง จนมั่นใจว่าตัวเองพูดได้ สอง ผมรู้ศัพท์พื้นๆ หลายคำ เช่น market road river library village hour minute ฯลฯ จึงเอามาว่าใส่ประโยคได้

ช่วงเวลา 3 ปีหลังของชั้นมัธยม ความสนใจภาษาอังกฤษของผมไม่เพียงแต่อยากพูดให้เป็นฝรั่งเท่านั้น ผมสนใจเมืองฝรั่งและอ่านหนังสือฝรั่ง ขอบคุณห้องสมุดประชาชนอุบลราชธานี ที่มีหนังสือจำนวนมากและเปิดให้คนเข้าอ่าน

ผมอ่านหนังสือห้องสมุดในเวลาพักกลางวัน วารสาร (ไทย) ที่ผมชอบอ่านคือสยามสมัย วารสารของฝรั่งคือ Life และ National Geographic Magazine ใช้วิธีอ่านแบบดูรูปและอ่านตัวอักษรประกอบ ห้องสมุดมีหนังสือภาษาอังกฤษเกี่ยวกับอเมริกาหลายเล่ม แต่ละเล่มมีรูปถ่ายครั้งต่อครั้งคล้ายกับแนะนำให้รู้จักอเมริกา ผมอ่านหลายเล่มและจินตนาการเห็นอเมริกาอยู่ในความคิด

ผมมีความฝันอยากไปอเมริกา เป็นการฝันแบบเพื่อเจ้อเพราะไม่มีปัจจัยใดจะทำให้ผมไปอเมริกาได้ ผมดูแผนที่อเมริกาจำชื่อรัฐต่างๆ เมืองสำคัญ เมืองหลวง สถานที่สำคัญและแหล่งท่องเที่ยว จำชื่อประธานาธิบดีทุกคน (เท่าที่มีในหนังสือยุคนั้น) ผมอ่านประวัติของประธานาธิบดีลินคอล์น คิดเพื่อเจ้ออยากเป็นคนแบบนั้น อยากไปดูรูปปั้นของเขาที่เมืองวอชิงตัน ดี.ซี.

ความสนใจอเมริกาทำให้ผมสนใจภาษาอังกฤษมากขึ้น ผมอ่านหนังสือภาษาอังกฤษเท่าที่มีในห้องสมุดจดคำศัพท์ไว้ในสมุดและค้นหาคำแปลในพจนานุกรมมันไม่ได้ทำให้ผมเก่งภาษาอังกฤษขึ้นหรอก แต่ทำให้ผมมั่นใจว่ารู้ศัพท์เยอะกว่าเพื่อนๆ

ช่วงที่เรียนอยู่โรงเรียนฝึกหัดครู ภาษาอังกฤษที่เรียนหนักไปทางวรรณคดีและหลักภาษา ผมพบว่าหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ Correct Your English จำไม่ได้ว่าใครแต่ง หนังสือนี้ให้แนวทางการใช้คำต่างๆ ทำให้

ผมเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น แต่ไม่มีโอกาสได้ภาษาพูดอังกฤษเลย

เมื่ออยู่ชั้น ป.กศ.สูง ผมกับเพื่อนคนหนึ่งร่วมกันแปลหนังสือบทละครเรื่อง Abraham Lincoln ที่อาจารย์ให้เรียน แปลจบนำต้นฉบับไปเสนอสำนักพิมพ์พอดีเกิดปฏิวัติโดยจอมพลอะไรสักคน สำนักพิมพ์แห่งนั้นถูกปิด งานของเราจึงหายไป เพื่อนคนนั้นก็เกษียณในตำแหน่งผู้พิพากษาไปแล้ว (แต่ผมเกษียณในตำแหน่งเล็กๆ ทางครู)

ผมกลับบ้านเกิดไปเป็นครูประชาบาล สอนทุกวิชารวมทั้งภาษาอังกฤษ ผมสอนให้เด็กบ้านนอกอ่านเขียนและพูดอังกฤษประโยคง่ายๆ ผมอ่านหนังสือภาษาอังกฤษตามที่ได้ มีหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ Mastering American English จำชื่อผู้แต่งไม่ได้ และอีกเล่มคือ English Idioms ผู้แต่งชื่อ Dixon (อะไรทำนองนี้) ผมเข้าใจการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นจากหนังสือสองเล่มนี้

เมื่อเข้าเรียนอุดมศึกษา ผมเลือกภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ผมพบอาจารย์เก่งๆ หลายคน อาจารย์ท่านหนึ่งฝึกสอนการเขียน เริ่มต้นที่การเขียนประโยคไปถึงการเขียนย่อหน้า ผมนำเอาความรู้การเขียนอังกฤษมาใช้ในการเขียนภาษาไทย และใช้ได้ผลดี วิชา Writing มีคุณค่าต่อผมมาก

ที่สถาบันนั้นมีครูอาสาสมัครของอเมริกันและ
อังกฤษมาสอน ผมได้ฝึกฝนการพูดกับครูเหล่านั้น ได้
เรียนรู้วรรณคดีนิทานกรีกโบราณและวรรณคดีร่วม
สมัย รวมทั้งวัฒนธรรมอังกฤษอเมริกัน เรื่องหนึ่งที่ผม
ได้เรียนรู้และปฏิบัติสืบมาคือ การออกเสียงคำให้ถูก
ต้องตามที่พจนานุกรมกำหนด ถ้าสงสัยผมต้องเปิด
พจนานุกรม

พจนานุกรมอังกฤษเป็นอังกฤษ (เล่มหนาๆ) เป็น
หนังสือที่ผมใช้ (อ่าน) มากที่สุดพอๆ กับพจนานุกรม
ฉบับราชบัณฑิตยสถาน สมัยเป็นนักเรียนผมค้นหาคำ
แปล ไม่สนใจคำอ่าน ทุกวันนี้ผมดูคำอ่านเป็นอันดับแรก
ดูคำแปลเป็นอันดับรอง และดูตัวอย่างการใช้คำนั้นใน
ประโยค

ในยุคสงครามเวียดนาม มีฝรั่งหลายคนมาเช่า
บ้านอยู่ในบริเวณเดียวกับบ้านผม ผมจึงได้พูดคุยกับ
ฝรั่งทุกวัน (และฝากเขาซื้อของใน PX) ตอนนั้นภาษา
อังกฤษของผมอยู่ในขั้นใช้งานได้ ผมรับจ้างแปลจด
หมายให้ผู้หญิงที่คบค้ากับฝรั่ง บางคนแต่งงานและไป
อยู่อเมริกาจนถึงปัจจุบัน

เมื่อผมไปเรียนเมืองอเมริกา ผมไม่มีปัญหาทั้ง
การพูดและการเขียน ผมรับการฝึกอบรมที่สถาบัน เอ.ยู.
เอ. เพียงสัปดาห์เดียว เมื่อไปสอบการใช้ภาษาอังกฤษที่
อเมริกา ผมก็สอบผ่าน ที่คุยมานี้ไม่ใช่ผมเก่งภาษา
อังกฤษ ผมพอจะพูดคุยกับฝรั่งได้รู้เรื่องเพราะผม
ออกเสียงคำต่างๆ ได้ถูกต้อง ผมพอจะพูดคุยกับฝรั่ง
ได้อารมณ์เพราะผมเรียนรู้เกี่ยวกับบ้านเมืองและวัฒนธรรม
ของเขา ผมดูอเมริกันฟุตบอลและเป็นแฟนทีม
เดนเวอร์ร็อบบี้โก้มาจนทุกวันนี้ ระหว่างที่อยู่ประเทศ
นั้น ผมคบกับฝรั่งและไปเที่ยวไปกินและค้างคืนที่บ้าน
เขา (หลายคน) เป็นครั้งคราว หลายครั้งผมได้รับเชิญ
เป็นวิทยากรไปพูดคุยเรื่องเมืองไทยให้พวกเขาฟัง

ความฝันของผมที่อยากไปอเมริกาเมื่อ 50 ปี
ก่อนกลายเป็นความจริง ในช่วง 30 ปีนี้ ผมไปเยี่ยม
อนุสาวรีย์ประธานาธิบดีลินคอล์นที่วอชิงตัน ดี.ซี. ถึง 3
ครั้ง และผมได้รับเชิญให้ไปพูดบรรยาย (เดี่ยว) เป็น
ภาษาอังกฤษให้คนต่างประเทศฟังที่สิงคโปร์ อินโดนี
เซีย และญี่ปุ่น ประเทศละครั้ง กิจกรรมเหล่านี้ไม่เคยอยู่ใน
ในความฝันของผม แต่เป็นผลเล็กๆ น้อยๆ จากการ

เรียนภาษาอังกฤษแบบครูบ้านนอกของผม

คุยมาถึงตรงนี้ การเรียนภาษาอังกฤษแบบครู
บ้านนอกของผม ไม่มีวิธีการและไม่มีกระบวนการ
สิ่งที่ผมมีคือจุดมุ่งหวังเชิงจินตนาการ

ผมเพาะเลี้ยงจุดมุ่งหวังนั้นให้เติบโตจนเป็น
ความจริง ผมเห็นว่าการช่วยส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจ
ให้ผู้เรียนอยากรู้อยากเรียนมีความสำคัญมาก การใช้
เทคโนโลยีและวิธีการปฏิบัติจริงก็มีคุณค่าต่อการเรียน
ของผม ความมั่นใจในตนเองจะเกิดขึ้นได้ถ้าผู้เรียนใช้
ภาษาได้ถูกต้อง และมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมของ
คู่สนทนาตามสมควร

ถึงอย่างไรก็ตาม การฝึกปฏิบัติบ่อยๆ ซ้ำๆ ซากๆ
เป็นสิ่งจำเป็น แต่ต้องฝึกสิ่งที่ถูกต้อง ผมเน้นการออก
เสียงให้ถูกต้อง ทั้งเสียงอักษร เสียงคำ เสียงประโยค ผม
นิยมการออกเสียงอังกฤษของคนเกาหลีและญี่ปุ่น เขา
ออกเสียง ch sh th d t f จนรู้สึกว่าเขาออกเสียงด้วย
ความตั้งใจเกินขนาด

เมื่อซื้อขายของ คำ How much? ของเขาเป็น
“เฮา มัชชี” ไม่ใช่ “ฮาว มัค”

คำ school bus ของเขาเป็น สกูลละ บัสชี
ไม่ใช่ สกุน บัด ฯลฯ

การออกเสียงคำตามวิธีประสมอักษรแบบภาษา
ไทยทำให้ชาวสยามออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง
กันทั้งบ้านทั้งเมือง

คำ spinach มักอ่าน สเปนินาซ

คำ salmon มักอ่าน แซลมอน

คำ very merry ferry berry มีออกเสียงถูก
คำเดียวคือ เวย์ นอกนั้นออกเสียงสระเออ เป็นเมอร์
เฟอริ เบอริ

คำ receipt ก็อ่าน รีชีพท์

คำ register ก็อ่านว่า รีจิสเตอร์

คำ ranger ก็อ่านว่า แรเงเจอร์

คำ margarine ก็อ่านว่า มาการิน ฯลฯ

เมื่อไม่รู้ว่ามันผิดก็พูดและเขียนกันไปเลย
ตามเลย ทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ รัฐมนตรี
และครูโรงเรียน

CU-TEP Practice Test

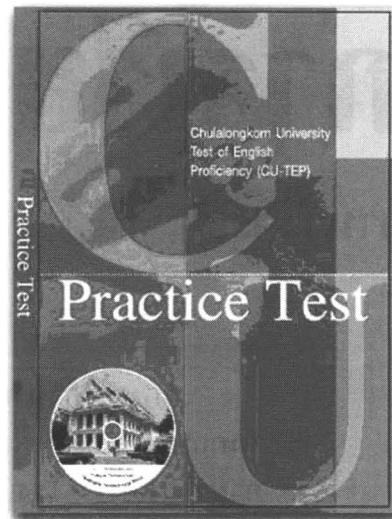
เตรียมความพร้อมในการสอบ CU-TEP อย่างมั่นใจด้วย

CU-TEP Practice Test

ของศูนย์ทดสอบและประเมินผล

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ครบครันด้วยเนื้อหาและคุณภาพ

- ตัวอย่างข้อสอบฉบับเต็ม 3 ชุด
- เฉลยพร้อมคำอธิบายและเทปสคริปต์
- CD-ROM สำหรับ Listening
- คำแนะนำและเทคนิคการทำข้อสอบ

สนใจติดต่อ

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาคารเปรมบุรฉัตร ชั้น 3 ห้อง 306

โทร. 0 2218 6026, 0 2218 6111

New Edition

CALL FOR PAPERS

PASAA: A Journal of Language Teaching and Learning in Thailand invites submission of original articles related to English Language Teaching (ELT), EFL classroom issues, material designs, teacher development, or second/foreign language acquisition that will be of interest to PASAA readers in the following types of submission :

Full-Length Articles: Full-length articles should be about 20 A4 pages with double spacing on one of the topics listed above with application to Thai EFL classrooms. An abstract of 150-200 words must be included.

Reviews: Reviews should evaluate ESL/EFL classroom materials such as textbooks, videos, or computer software. Reviews should not be longer than 2,000 words.

Teaching Tips: Teaching tips should discuss techniques teachers can use in the Thai classrooms to enhance English language teaching and learning. Teaching tips should not be longer than 2,000 words in length.

Submission Deadlines for the Next Issue Is February 1, 2005.

Submit the manuscripts on computer disks, in Microsoft Word for Window PC format to:

Asst. Prof. Dr. Punchalee Wasanasomsithi
PASAA Editor
Chulalongkorn University Language Institute
Prem Purachattra Building
Phyathai Road, Bangkok 10330, THAILAND
E-mail : punchalee.w@chula.ac.th